Baritonul GEORGE PETEAN: „Opera din București tace!"

(Costin Popa – 15 iunie 2008)

C.P.: George Petean, ai obținut la Opéra Bastille cel mai mare succes de public în rolul titular din **Bărbierul din Sevilla**. Spectacolul pe care l-am văzut a fost al 14-lea și ultimul din seria care a durat nu mai puțin de șase săptămâni și în care ai fost singurul interpret al lui Figaro.
G.P.: Îmi pare bine să vă cunosc și mă bucur mult că am avut șansa să cânt aici. Toate serile pariziene au fost și vor rămâne amintiri splendide.

C.P.: Cum te-ai acomodat cu regia Colinei Serrault?

G.P.: Mizanscena este clasică dar într-un stil mai eliberat de constrângeri, în sensul că putem juca natural, ne și distrăm pe scenă, ne simțim extraordinar. Scenografia este superbă, îmi place ideea de a plasa acțiunea în Orient, deoarece pune impresionant în valoare frumusețea decorului semnat de Jean-Marc Stehlé și Antoine Fontaine.

C.P.: Într-adevăr, au fost niște cadraje de neuitat în actele al II-lea, al III-lea, cu culori minunate și schimbări de scene ingenios făcute. Cum a decurs colaborarea cu dirijorul Marc Piollet, ai fost mulțumit de tempi și, în general, de maniera în care tălmăcește muzica lui Rossini?

G.P.: Mi-a convenit foarte mult pentru că este o baghetă care nu exagerează deloc și se apropie de esența partiturii. Există astăzi în lume un curent în care unii dirijori încearcă să-l interpreteze pe maestrul de la Pesaro cât mai alert posibil și cu orchestră care cântă foarte tare. Bineînțeles, într-o sală mai mică în care nu ai nevoie să folosești tot debitul vocal, este posibil și așa. Îți rămân resurse pentru a domina orchestra. Dar într-un auditorium de mari dimensiuni, cu instrumentiști mulți, vei fi acoperit, este clar. Piollet a fost foarte echilibrat, cu tempi extrem de potriviți. Un dirijor cu care s-a putut colabora. A înțeles ce aș dori eu, am înțeles ce a dorit el și asta face totdeauna ca experiența să fie frumoasă, plăcută și folositoare.

C.P.: A accelerat totuși excesiv la aria lui Don Bartolo, a accelerat și la cea a lui Don Basilio...

G.P.: Sigur, fiecare mai are câte o scăpare sau un anumit lucru la care ține dar în general tempii au fost destul de buni. Am lucrat împreună cu șeful de orchestră și anumite lucruri de finețe, de muzicalitate, de agogică. A fost interesant.

C.P.: Cum situezi rolul Figaro, rol de bariton briliant, în actualul moment al carierei tale?

G.P.: Bărbierul din Sevill trebuie cântat când ești tânăr dar nu foarte, pentru că Figaro este un rol complex care cere multe calități, voce briliantă, virtuozitate, calitate italiană. Muzica lui Rossini face foarte bine glasului, nu-ți cere să forțezi. Este totuși un rol extrem, solicitant, fiind unul dintre cele mai înalte pentru bariton. Vreau să-l mențin în repertoriu. Apreciez că optim este să se învețe și din experiența altora, nu numai din cea proprie. De exemplu, eu îl iau drept model pe Leo Nucci care până și în ziua de astăzi, la o vârstă înaintată pentru scenă, păstrează rolul Figaro. Îl cântă

extraordinar și asta cred că ajută mult vocii. Parcurgând numai roluri tari verdiene sau pucciniene nu dăunează dar cel mai important pentru un cântăreț este să-și păstreze elasticitatea vocală, să nu ajungă în situația în care glasul să răspundă numai în forte, în anumite partituri grele. De aceea Figaro este deosebit de util.

C.P.: Oricum, pentru tine nu se pune acum, la 32 de ani, problema partiturilor veriste, dar cânți și opere de Verdi.

G.P.: Da, **Traviata, Don Carlos**. Am făcut și **Trubadurul** la Bregenz, acum doi ani, urmând să-l reiau anul viitor la Geneva.

C.P.: Este bine că spectacolul va fi în sală, pentru că la Bregenz a fost în aer liber, cu microfon.

G.P.: Da, dar un microfon care a redat totul cu naturalețe, adică n-a fost reglat în funcție de forța vocală iar echilibrajul între toți interpreții a fost foarte bun. N-aș fi cântat Trubadurul dacă n-aș fi crezut că era momentul să-l abordez. În plus, am fost sprijinit în demersul meu de unul dintre cei mai mari interpreți ai Contelui de Luna. Studiez în ultimii ani cu maestrul Giorgio Zancanaro iar el m-a ajutat enorm să înțeleg rolul, să înțeleg ce fel de expresivitate este necesară și cum se folosește vocea, în așa fel încât să nu fie afectată de rolurile mai dramatice.

C.P.: Ai cântat **Don Carlos** atât în versiunea italiană cât și în cea franceză?

G.P.: Am apărut în multe versiuni. Chiar în două italiene diferite și în două franceze diferite. În varianta Napoli, de exemplu, duetul Filip - Posa oferă cu totul altă muzică față de varianta Modena. Iar într-una din cele franceze există pagini din varianta italiană de la Modena. Mai există și varianta franceză originală, în care sunt peste 40 de pagini de muzică diferită.

C.P.: Verdi a modificat tot timpul partitura, chiar și în scurtul răstimp dintre repetiția generală și premiera absolută din 1867 de la Paris. Formulând întrebarea, am dorit însă să știu cum influențează limba italiană sau franceză asupra modului tău de a cânta rolul Rodrigo de Posa. Unde îl simți și unde te simți cel mai bine?

G.P.: Nu cred că trebuie văzut ca diferență de greutate vocală ci doar de expresie a limbii. Italiana este pentru noi, românii, foarte plăcută și apropiată. Prin ea se consideră că totul este clar și rolul devine mai cu greutate dar eu apreciez că limba franceză este pe undeva mai rafinată în expresie. Însă la sfârșit este același lucru, pentru că ai aceeași orchestrație chiar dacă muzica este puțin diferită. Se cântă la fel de mult și sunt practic aceleași emoții. Ce cred că este important la ambele este înțelegerea idiomurilor, a esenței expresiilor. De pildă, în momentul în care ajungi pe scenă, când spui ti amo, să simți ca un italian iar când spui je t'aime, să simți ca un francez. Asta este de fapt diferența între cele două versiuni.

C.P.: Cânți **Don Carlos**, **Traviata**, **Trubadurul**. Cum îți vei structura cariera în continuare?

G.P.: Mă gândesc la un echilibru. Anul acesta voi debuta la Hamburg în Renato din Bal mascat, după care voi avea șansa să înregistrez Amicul Fritz de Mascagni pentru Deutsche Grammophon, mult onorat fiind de compania Angelei Gheorghiu, a lui Roberto Alagna și a Filarmonicii din Berlin. Încerc Bal mascat pentru că, în general, mă simt foarte bine vocal în muzica lui Verdi, rolurile sunt scrise mai acut iar eu sunt un bariton cu voce înaltă și ușurință în acest registru. Bine,

nu mă refer la rolurile verdiene tari, pentru acestea vreau să mai aştept, sunt personaje complicate care trebuie gândite: Macbeth, Simon Boccanegra, Iago, Rigoletto. În acelaşi timp, vreau să abordez rolurile verdiene mai lirice. Iubesc mult muzica maestrului de la Busseto.

C.P.: Repertoriul francez?

G.P.: Îmi doresc să cânt Valentin din Faust, poate Pelléas, dar încă nu sunt convins total, sunt numai nişte idei.

C.P.: Werther în variantă de bariton?

G.P.: Poate, dar varianta de tenor este mult prea iubită. Deşi esenţa în arta lirică este de a crea un rol adevărat, de a întruchipa cu veridicitate un personaj, indiferent de genul de voce.

C.P.: Ce teatre mari te aşteaptă acum?
G.P.: Opera din Hamburg pentru **Bărbierul din Sevilla** şi **Traviata**, Opera de Stat din Viena pentru **Don Carlos**, varianta franceză. Apoi am un concert în Malta cu Joseph Calleja şi Tatiana Lisnic în care cântăm arii şi duete celebre, concert dedicat memoriei lui Luciano Pavarotti, cântăreţul nostru preferat şi nu numai al nostru. În această vară, mă pregătesc pentru debutul în **Bal mascat**, după care urmează **Don Carlos** la Viena în varianta italiană, înainte de aceasta **Lucia di Lammermoor**, premieră la Frankfurt alături de Joseph şi Tatiana, deci va fi o plăcere deosebită. Urmează din nou **Lucia...** la Viena, în martie, cu Anna Netrebko, după care **Trubadurul** la Geneva, apoi **Traviata** şi **Elixirul dragostei** din nou la Hamburg, unde sunt angajat fix încă doi ani. Acolo am de cântat numai 20 de seri pe stagiune, însă 20 de seri de roluri principale. Am astfel posibilitatea să pot merge şi în alte părţi, aşa încât mă voi întoarce aici, la Paris, pentru **Elixirul dragostei** cu Anna Netrebko şi Rolando Villazón, după aceea urmează **Boema** la Metropolitan... Lucruri frumoase...

C.P.: Superbe! Şi Bucureştiul?

G.P.: Tace!

C.P.: N-ai primit nicio invitaţie de la Opera Naţională?

G.P.: Sincer, deocamdată nu. A venit o solicitare de la Timişoara pentru Bărbierul din Sevilla şi aş fi mers cu mare drag, dar eram cu cinci zile înaintea premierei de aici, mai aveam repetiţii, ar fi fost mult prea obositor. Anul acesta am mai cântat Traviata la Cluj, în ianuarie, alături de un foarte bun prieten, Tiberius Simu, şi de soţia lui.

C.P.: Mult succes, îţi doresc o carieră mare, aşa cum ai început!

G.P.: Mulţumesc, să fim sănătoşi şi să ne pregătim pentru tot ce urmează.